

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu powołującego ogłoszonej w Informacji administracyjnej nr 85-2005 z dnia 23 listopada 2005 r. w zakresie, w jakim przewiduje awans skarżących do grupy zaszerogowania A*9, stopień 1;
- ewentualnie, uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 23 maja 2006 r. w zakresie, w jakim oddała zażalenie złożone przez skarżących;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnicy Komisji, kwestionują decyzję organu powołującego o ich awansowaniu w postępowaniu w sprawie awansu w 2005 r. do nowej grupy zaszerogowania A*9, włączonej do struktury od dnia 1 maja 2004 r. pomiędzy grupami zaszerogowania A*8 (była grupa A7) a A*10 (była grupa A6). Skarżący podnoszą, że organ powołujący powinien był ich awansować nie do grupy zaszerogowania A*9, lecz do grupy zaszerogowania A*10, tak jak uczynił to w ramach postępowania w sprawie awansu w 2004 r. w odniesieniu do urzędników, którzy tak jak skarżący w dniu 30 kwietnia 2004 r. byli zaszerogowani do grupy A7 i spełniali wymogi awansu do wyższej grupy zaszerogowania A6.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnoszą trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia zasady równości traktowania i zasady ekspektatywy rozwoju kariery. Skarżący podnoszą, że na podstawie tych zasad urzędnicy, którzy w dniu 30 kwietnia 2004 r. zostali zaszerogowani do grupy zaszerogowania A7 (zmienionej na A*8 począwszy od 1 maja 2004 r.) i spełniali wymogi awansu do wyższej grupy zaszerogowania powinni wszyscy podlegać identycznym warunkom przebiegu kariery zawodowej. Tymczasem urzędnicy, którzy zostali awansowani w listopadzie 2004 r. w postępowaniu w sprawie awansu w 2004 r. — czyli po wejściu w życie nowego regulaminu pracowniczego — po awansie zostali zaszerogowani do grupy A*10, podczas gdy osoby — takie jak skarżący — awansowani w postępowaniu w sprawie awansu w 2005 r. zostali zaszerogowani jedynie do niższej grupy, tzn. do grupy pośredniej A*9, choć obie wspomniane grupy osób znajdowały się w sytuacji pod każdym względem porównywalnej.

W ramach tego zarzutu skarżący podnoszą również zarzut bezprawności w rozumieniu art. 241 WE w odniesieniu do ogólnych przepisów wykonawczych do art. 45 regulaminu pracowniczego mających zastosowanie w postępowaniu w sprawie awansu w 2005 r. czy, tym bardziej, w odniesieniu do art. 45 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego, w zakresie, w jakim przepisy te nie przewidują przepisów przejściowych mających na celu zapewnienie przestrzegania zasady równości traktowania i zasady ekspektatywy rozwoju kariery wobec urzędników w grupie zaszerogowania A7 w dniu 30 kwietnia 2004 r. i spełniających wówczas wymogi awansu do wyższej grupy zaszerogowania A6.

Na podstawie drugiego zarzutu skarżący podnoszą naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Podkreślają mianowicie, że art. 10 ust. 5 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 45 regulaminu pracowniczego mających zastosowanie w postępowaniu w sprawie awansu w 2004 r. gwarantuje urzęd-

nikom A7, którzy spełniali wymogi awansu w dniu 30 kwietnia 2004 r. (i zostali przeszerogowani do grupy A*8 w dniu 1 maja 2004 r.) warunki rozwoju kariery zawodowej porównywalne do warunków, jakie mieli w ramach struktury karier mającej zastosowanie przed tą datą, przewidując, poprzez użycie fikcji prawnej (awans ze skutkiem wstecznym), ich awans z grupy zaszerogowania A*8 bezpośrednio do grupy zaszerogowania A*10. Skarżący podnoszą, że wydanie przepisów przejściowych stworzyło po ich stronie uzasadnione oczekiwania, iż przepisy o takich samych skutkach zostaną wydane dla celów kolejnych postępowania w sprawie awansu.

Trzeci zarzut dotyczy braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Skarżący podkreślają w tym względzie, że nawet jeśli przez swój charakter decyzja o awansie nie musi zawierać szczególnego uzasadnienia wyboru organu powołującego, to administracja jest niemniej zobowiązana uzasadnić swój wybór w ramach odpowiedzi na zażalenie złożone na tę decyzję. Tymczasem w niniejszym przypadku, organ powołujący odpowiedział jedynie bardzo powierzchownie na zarzuty skarżących, a w szczególności nie ustosunkował się do kwestii podstawowej podniesionej w zażaleniu, która dotyczy nierówności traktowania pomiędzy urzędnikami w grupie A7 (przeszerogowanymi do grupy A*8) awansowanymi w postępowaniu w sprawie awansu w 2005 r. a ich odpowiednikami awansowanymi w postępowaniu w sprawie awansu w 2004 r.

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2006 r. — Erbežnik przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa F-106/06)

(2006/C 281/83)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Anže Erbežnik (Luksemburg, Luksemburg) [przedstawiciel: P. Peče, avocat]

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji sekretariatu generalnego Parlamentu Europejskiego nr 110029 z dnia 1 czerwca 2006 r.;
- stwierdzenie, że skarżący pozostawał z panią H. (obecnie panią Erbežnik) w związku pozamałżeńskim uznanym prawnie na podstawie zasad pierwotnego prawa wspólnotowego od momentu podjęcia przez niego służby w charakterze prawnika lingwisty w Parlamencie Europejskim i sąd ma prawo do dodatku na zagospodarowanie wypłacanego przez Parlament Europejski w pełnej wysokości przewidzianej dla małżeństw i obliczanej na podstawie dodatku na gospodarstwo domowe;

- ewentualnie, zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do uwzględnienia zmiany stanu cywilnego skarżącego (po zawarciu związku małżeńskiego) zgodnie z zasadą proporcjonalności i przyznania mu dodatku na zagospodarowanie w pełnej wysokości (dla urzędników pozostających w związkach małżeńskich) odnośnie do rat dodatku wypłacanych po zawarciu przez niego związku małżeńskiego w sierpniu 2005 r.;
- zasądzenie od strony pozwanej odsetek za zwłokę;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Od kiedy we wrześniu 2003 r. skarżący został zatrudniony w Słowenii przez Parlament Europejski, a nawet przed tą datą, pozostawał on w stałym związku pozamałżeńskim ze swoją towarzyszką życiową, która w sierpniu 2005 r. została jego żoną. Skarżący podnosi, że związek ten był prawnie uznany w prawie słoweńskim.

Przy podjęciu służby w Parlamencie Europejskim skarżący zwrócił się o przyznanie dodatku na gospodarstwo domowe, którego mu odmówiono z uwagi na to, że zgodnie z art. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego do takiego dodatku mają prawo małżeństwa oraz związki pozamałżeńskie tej samej płci. W maju 2005 r. złożył on wniosek o dodatek na zagospodarowanie, którego wysokość równa się dwóm miesięcznym wynagrodzeniom podstawowym w przypadku urzędnika uprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe oraz miesięcznemu wynagrodzeniu podstawowemu w pozostałych przypadkach. Przyznano mu pierwszą ratę dodatku na zagospodarowanie (który jest wypłacany w trzech ratach, jedna na rok) przewidzianą dla osób niepozostających w związkach małżeńskich. Po zawarciu związku małżeńskiego skarżący zażądał rat dodatku na zagospodarowanie przyznawanych pracownikom w związkach małżeńskich, lecz odmówiono mu ich z uwagi na to, że zmiana jego stanu cywilnego nastąpiła po upływie okresu próbnego.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący opiera się głównie na następujących zarzutach:

- po pierwsze, nieważności art. 1 ust. 2 lit. c) i art. 1 ust. 2 lit. d) załącznika VII do regulaminu pracowniczego oraz pomocniczo błędnej wykładni tych przepisów przez administrację strony pozwanej z uwagi na naruszenie ogólnych zasad prawa wspólnotowego takich jak zasada swobodnego przepływu pracowników, obywatelstwa Unii Europejskiej oraz swobodnego przepływu osób, zakazu dyskryminacji i nierównego traktowania, jak również na nieprzestrzeganie praw podstawowych i praw człowieka oraz naruszenie zasady proporcjonalności;
- po drugie, błędnej interpretacji daty upływu okresu próbnego jako ostatecznej daty na określenie wysokości dodatku na zagospodarowanie, podczas gdy wypłaty tego dodatku następują w ratach podczas trzyletniego okresu.

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2006 r. — Dittert przeciwko Komisji

(Sprawa F-109/06)

(2006/C 281/84)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Daniel Dittert (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: B. Cortese i C. Cortese, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu powołującego o przyznaniu skarżącemu niewystarczającej liczby punktów pierwszeństwa do awansu w ramach postępowania w sprawie awansu w 2005 r. i o nieawansowaniu go w tym postępowaniu, co zostało potwierdzone decyzją z dnia 6 czerwca 2006 r. oddalającą zażalenie skarżącego nr R/73/06;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi jedyny zarzuty: zaskarżona decyzja zawiera istotne błędy wynikające z nieprawidłowości postępowania, jak również z naruszenia zasady dobrej administracji i obowiązku staranności.

W wyniku wciąż niewyjaśnionego problemu technicznego, akta skarżącego nie zostały uwzględnione przez zatrudniającą go dyrekcję generalną przy przyznawaniu punktów pierwszeństwa tej dyrekcji w ramach postępowania w sprawie awansu w 2005 r. Takie nieuwzględnienie stanowi błąd proceduralny oraz naruszenie zasady dobrej administracji i obowiązku staranności.

Wspomniane nieprawidłowości były takiego charakteru, iż mogły czynić postępowanie w sprawie awansu w 2005 r. nieważnym w odniesieniu do skarżącego oraz naruszać jego interesy, gdyż gdy wykryto problem techniczny, to okazało się, że otrzymał on od organu powołującego mniej punktów pierwszeństwa niż życzyli sobie tego jego własni przełożeni (w niniejszym przypadku, dyrektor generalny dyrekcji generalnej ds. konkurencji). W istocie, według skarżącego, dyrekcja generalna ds. konkurencji poświadczyła, że przy braku problemu technicznego, przyznałaby mu wystarczającą liczbę punktów do zapewnienia awansu do grupy zaszerogowania AD 9, tzn. 7 punktów; ta sama dyrekcja ponadto wyraźnie zwróciła się do komitetu ds. awansu A* o zaradzenie sytuacji skarżącego poprzez przyznanie mu tej liczby punktów. Pomimo tego, komitet ds. awansu A* zaproponował przyznanie skarżącemu jedynie 4 „punktów z odwołania”, a organ powołujący zgodził się z tą propozycją, chociaż skarżący otrzymał niewystarczającą liczbę punktów, aby awansować do grupy zaszerogowania AD 9 w ramach postępowania w sprawie awansu w 2005 r.